

CHỊ EM GÁI

Lê Thị Phương Linh

<http://www.hssv.vnn.vn/truyenngan/truyen17.html>

Lần này là lần thứ tư mẹ sinh em bé. Cả nhà đều cầu mong sao cho đó là một đứa con trai kháu khỉnh. Bố không cho mẹ đi siêu âm để lấy sự hồi hộp đó. Còn mẹ thì lúc nào cũng tin tưởng rằng đó là đứa con trai vì mẹ nói rằng mẹ đã "tính ngày" rồi. Ba chị em tôi cũng lo lắng không kém. Dù gì bố là con trai trưởng mà đến giờ vẫn toàn một lũ vịt trời. Đi đến đâu họ cũng nói nặng, nói nhẹ.

Cuối cùng cũng đến ngày mẹ sinh em bé. Nhìn mẹ đau đớn thật tội nghiệp. Bố cứ hết đi ra lại đi vào và nhăn nhó khổ sở khi nhìn mẹ đau. Nhưng mẹ thì lại nói "Không sao anh ạ! Tất cả vì con trai chúng ta". Thế nên cả nhà cũng yên tâm phần nào bên ngoài phòng hộ sinh.

Cánh cửa phòng sinh bật mở: Chị y tá bước ra tươi cười: Chúc mừng gia đình. Một nàng công chúa thật xinh đẹp! Mọi người như có sét đánh bên tai. Hình như mẹ ngất trên bàn đẻ khi biết là con gái. Còn bố thì xỉu hết cả người lại. Tội nghiệp bố, bao nhiêu hi vọng... Mấy bà bác sĩ đứng đó đều động viên "tứ nữ bát bần".

Sáu tháng sau ngày bé sinh. Cả nhà buồn vô hạn, chẳng ai nói điều gì cả. Bố thì rượu chè bê bối. Chỉ tội nghiệp em bé chẳng biết gì. Mọi người quyết định đặt tên cho bé là Hoài Anh (có nghĩa là "hoài công anh"). Thế là bốn nàng công chúa của bố tôi ai nấy đều có tên rất "mĩ miều". Chị hai tên là Thạch Ngọc, tôi thì Ngọc Thạch. Kể tôi là Phương Lâm và bây giờ là bé Hoài Anh.

Có lẽ do không khí gia đình như vậy nên bé Hoài Anh rất ngoan và ít khóc. Ngay cả lúc bé bị ốm, mọc răng bé cũng chẳng khóc. Mẹ thì xanh xao vàng vọt hẳn. Lúc nào mẹ cũng dằn vò mình và cho rằng đó là lỗi ở mẹ. Mẹ chỉ sợ bố có người khác, gì chứ điều đó là mẹ sợ nhất. Nhiều hôm đang đêm mẹ lại ngồi ôm bé khóc "Con ơi! Sao con không phải là con trai". Thật tội cho mẹ. Mấy ngày nay bố lại đi về rất thất thường. Mặc dù rất quan tâm đến mẹ nhưng bố vẫn không giấu được sự đổi khác.

Thời gian dần trôi, bé Hoài Anh lớn dần nhưng rất ít nói và tính hơi trầm lắng như một đứa con trai. Dường như tất cả nỗi buồn trong gia đình này đều dồn nén hết ở trong lòng bé. Chỉ có điều bé hay ốm lắm, tệ hại hơn, bé bị bệnh tim. Điều đó cũng không làm cho mọi người quan tâm bé nhiều hơn. Chị em tôi thì bận tíu tít suốt ngày. Chị hai thì mới ra trường còn tôi chỉ một năm nữa là ra trường. Và Phương Lâm cũng sắp vào đại học, bởi vậy mà gia đình tôi chỉ còn mẹ với bé ngày ngày quanh quẩn bên nhau. Bố thì khỏi phải nói, lúc nào cũng sáng đi tối về, lơ vờ như một chiếc bóng.

Bây giờ bé Hoài Anh đã đến tuổi đi học nhưng người ta không nhận vì bé yếu quá. Thế là chị hai nhân lúc rỗi rãi khi ra trường ở nhà dạy bé học. Ngoài giờ học bé chỉ quanh quẩn trong nhà, thỉnh thoảng vào bếp giúp mẹ, hay bé thường về phòng khép kín cửa và ngồi vẽ một mình.

Năm bé 15 tuổi bé chững chạc vô cùng. Bé cao dong dong, trắng trẻo, xinh nhất nhà, nhưng lại càng ít nói hơn. Chị hai và tôi lần lượt lấy chồng. Vì vậy nhà đã vắng lại càng trống trải hơn. Bé học thông minh và rất thạo tiếng Anh, điều đó cũng an ủi mẹ phần nào. Thỉnh thoảng vợ chồng chị Ngọc về bé vui hẳn lên. Dù gì thì chị Ngọc cũng dạy bé mọi cái mà. Tôi biết bé quý cả 3 chị em tôi nhưng tình cảm đó bé chỉ thổ lộ với chị Ngọc, còn tôi và Lâm bé dường như có cái gì đó xa lạ, khoảng cách. Mỗi lần tôi về thăm nhà bé chỉ khép nép bên cạnh hỏi thăm. Bé nói bé thích mái tóc của tôi và bé thường gội đầu, tết tóc cho tôi. Bé cũng nói tóc bé không đẹp bằng tóc tôi vì tóc bé từ bé lại từ tóc con trai. Tuy giọng nói vô tư nhưng chứa đựng bao điều lắng đọng...

Hôm nay, nhà tôi xuất hiện một đứa bé trai rất kháu khỉnh và một người đàn bà trẻ đẹp, ăn mặc sang trọng đang ngồi căng thẳng ở phòng khách. Hoài Anh rón rén lại gần áp tai sau cánh cửa lắng nghe. Tiếng mẹ nói:

- Tôi biết sớm muộn gì cũng có cái ngày này. Tại tôi không biết đề nên tôi không dám trách. Thời thì tùy bố chúng nó. "Con đã mọc răng thì nói năng chi nữa".

- Kia mình, tôi biết tôi có lỗi với mình. Xin mình hãy đồng ý cho Gia Hiếu ở cùng nhà với tôi cho tôi yên tâm.

Thế là từ đó gia đình tôi có thêm một đứa bé. Cả nhà rộn ràng hẳn. Chị em tôi năng về nhà hơn và lần nào cũng có quà cho Gia Hiếu- điều mà không ai làm với Hoài Anh. Mọi người dường như đã quên mất Hoài Anh. Bé chỉ đứng từ xa nhìn vào chỗ mấy chị. Nhiều lúc bé muốn đến gần chơi với Gia Hiếu nhưng rồi lại như có cái gì đó kéo bé lại. Vào buổi trưa, khi mọi người đều đi ngủ bé mới rón rén vào phòng chơi với Gia Hiếu. Bé dạy Gia Hiếu tiếng Anh, bé dạy Gia Hiếu hát nên Gia Hiếu quẩn bé lắm. Cả nhà cũng thấy lạ sao Gia Hiếu quý bé thế.

Bé càng lớn càng đẹp. Đôi mắt bé lúc nào cũng ươn ướt. Dù gì thì bé cũng sinh ra và lớn lên từ những giọt nước mắt mà. Hôm cưới của Lâm bé mặc áo dài, đánh chút son hồng trông bé đẹp lạ lùng.

Bao nhiêu người trai trẻ đều ngấm nhìn bé nhưng bé chỉ ở lại một lúc rồi lui về phòng. Chắc bé nghĩ đến tương lai của bé.

Bé vẫn dạy Gia Hiếu học. Thỉnh thoảng bé muốn đưa Gia Hiếu đi chơi nhưng lại không biết đi xe. Và nhiều lúc bé tủi thân ngồi khóc một mình, nhìn mọi người đi xem ca nhạc.

Thế rồi bé ốm, bệnh tim rất nặng. Mọi người ai ấy đều buồn. Chị hai thương bé khóc sụi sụi. Nhìn bé nằm trên giường bệnh xanh xao, mắt nhắm nghiền mà bé vẫn đẹp, một vẻ đẹp mà chị em tôi không bao giờ có được. Bé nói bé thích mặc đồ màu đen và trắng nên quần áo của bé chỉ có 2 màu đó.

Và rồi điều gì đến sẽ đến. Bác sĩ nói mọi người chuẩn bị gặp bé lần cuối. Cả nhà đột ngột quá. Gia Hiếu cứ ôm lấy bé, khóc rống trông rất thảm thiết. Bố tôi già hắt đi còn mẹ thì ngày một tiêu tụy. Họ hàng tôi ở bên bé, bé cũng chẳng nói gì. Mãi đến lúc bố đưa tay ôm lấy mẹ, bé mới khóc và nói:

- Mẹ ơi! Con chỉ ước con là con trai để mẹ hạnh phúc thôi.

Ngày bé mất, đám tang bé nước mắt như đông bão và vòng hoa. Dường như không ai biết đến cuộc đời của bé trong 16 năm qua. Mẹ ân hận vô cùng. Cả nhà cứ mỗi lần nhìn thấy ảnh bé lại khóc.

Hôm nay mọi người vào phòng bé. Họ tìm thấy rất nhiều tranh bé vẽ và nhật ký của bé. Bé vẽ bé là con trai, được mọi người cưng chiều. Bé vẽ bé là cô dâu trong ngày cưới. Bé vẽ bé là cử nhân... còn nhật ký của bé chứa bao điều ẩn khúc. Bé viết bé rất thích đi xe đạp, đi xem ca nhạc, đi chơi với mọi người và đi học. Bé thích được sự vuốt ve của chị và bố mẹ. Bé viết bao điều mà không ai nghĩ tới. Lời cuối cùng của bé viết trước ngày mất "Tôi chỉ ước mình là con trai để bố mãi mãi là của mẹ. Tôi ước các chị gái của tôi cũng chỉ sinh toàn con trai để các anh tôi mãi mãi là của các chị".

Chị Hai oà khóc nức nở. Lúc này tôi mới thấy đau quặn thắt lòng. Nơi sâu thẳm lòng mình, nước mắt tôi trào ra, "BÉ ƠI, VẬY MÀ CÓ LÚC CHÚNG TA ĐÃ LÀ CHỊ EM GÁI".